

Для мене «Голос» — це...

Фракція «голосуукраїнців» у парламентському журналі «Віче» щиро вітає колег-газетярів із нашим спільним святом! 25! І це тільки початок. Кожна з нас віддала «Голосу» свою наснагу. Для кожної з нас «Голос» — це надійні добрі друзі, колеги. Це роки насиченого подіями життя. Ми з вами!

2003 рік. Після першої репетиції російської агресії. «Голос України» відрядив Світлану Писаренко і Людмилу Коханець з подарунками від газети на заставу «Тузла», ліворуч — тодішній її начальник старший лейтенант Юрій Чернов. Гарячі точки і військові конфлікти — одна з головних тем Людмили Коханець. 2015 рік вона і фотокор Олександр Клименко зустрічали з бійцями-добровольцями у Пісках під артобстрілом. Фото власкора у Криму Віктора Хоменка

Світлана ПИСАРЕНКО: читаючи мою колонку редактора, Олена Чоповська у слові «романс» підкреслила «с» і поставила знак запитання. Романс чи роман? Думаю, і те, і те. А ще — танго, сальса, вальс, румба, ламбада і т. д. Усе це для мене «Голос».

2002 рік. На КБ «Південному» і «Південмаші» Ольга Клейменова «перевіряє» надійність космічної ракети. Фото Олександра Клименка

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, завідувач відділу гуманітарної політики «Віча» (у газеті працювала завідувачем відділу соціальних питань):

— ...майже вісім років живої журналістики, неповторних вояжів у найвіддаленіші куточки країни, коловертів унікальних людських історій, сотень і сотень знайомств, гідних окремої книги. Це постійний недосип через нічні текстотворення, занурення з головою в чужі проблеми, не розв'язати які для журналіста — злочин. Це когорта колег, про яких згадуеш із теплом.

Олена ЧОПОВСЬКА, завідувачка літературного редагування «Віча» (у «Голосі України» багато років працювала літературним редактором):

— На відстані часу пам'ять виносить за дужки другорядне й негатив, залишаючи тільки добре, істотне, основне. І нині я чітко усвідомлю, що «Голос України» для мене — це незабутні роки нових вражень від спілкування з цікавими людьми, непересічними колегами та друзями, які обов'язково відгукнуться й прийдуть на допомогу, коли ти в біді. «Голос України» для мене — це й неоціненний професійний і, тим паче, неабиякий життєвий досвід — одне слово, «мої університети».

Тому й кажу: «Пам'ятаю, щиро вітаю з ювілеєм і красенько за все ДЯКУЮ!!!»

Яна СТАДІЛЬНА, завідувач парламентського відділу «Віча»:

— ...практично все моє творче життя! Яскраве й несамовите. Кілька місяців «обкатки» у відділі новин у 1997 році. Сім років — у міжнародному відділі газети. Потім 2004-й... і кілька місяців у парламентському відділі в самий розпал «помаранчевої революції». Продавці в підземному переході почали влізати в обличчя та приносити курей і молоко просто додому! Але піком слави став крик «управдомші» на весь двір: «Ви з Віктором Андрійовичем дуже добре разом виглядаєте!». Після було ще майже 10 років керівництвом Центром інформації (новини + міжнародка + комережа). Щодня по три шпальти в номер. О, на цей передовий нудно не було жодного дня за всі 17 років! «Інфарктний телефон». Летючки і планерки з елементами профілактики зіркової хвороби. Інтерв'ю з президентами та світовими знаменитостями. Численні відрядження за кордон, парламенти різних країн, Косово, бункер НАТО. Майдан та Євромайдан. Школа життя, після якої вже геть усе до снаги. Ти просто бачиш мету й не бачиш жодних перешкод! Я вдячна моїм учителям і наставникам за всі без винятку уроки, мені піднесені.

Ринок нафти і газу завжди цікавив Яну Стадільну. На прийомі в посольстві Кувейту в Україні